

Una aposta pel territori que passa per cuidar-lo

L'alcalde ens proposa un curiós itinerari que, passant per la casa on va néixer, al carrer Garriga, s'enfila fins al far de Sant Sebastià per mostrar-nos que cal veure el futur de cara

A Sant Sebastià, al mirador d'en Torro, amb les platges i cales al fons QUIM PUIG.

JOAN TRILLAS TORRENTS - PALAFRUGELL

Josep Piferrer Puig (Palafrugell, 1958) surt per la porta lateral de l'ajuntament en un matí força lluminós. Narcís Mir, el responsable de comunicació i protocol, que ens ha coordinat la trobada, ens saluda des de dalt del balcó, mentre se'ns afegeix el fotoperiodista del diari, Quim Puig.

–Aquest és el que mana, i cal estar-hi bé– ens diu Piferrer assenyalant Mir, amb aquell to foteta que a vegades té, mentre es posa una americana grisa.

Piferrer, mestre de professió i vocació, que va començar a treballar de menut a la botiga de l'avi amb dotze anys, és un polític que la sap molt llarga. Segurament per allò d'haver estat tants anys tractant amb alumnes té molta paciència, i es nota. Sempre té una rialla a punt, i això fa que sigui difícil saber ben bé què pensa en realitat o per on realment anirà finalment. Tothom té els seus recursos. Això sí, li encanta parlar i explicar coses. L'itinerari que ens ha preparat no és gens, com ho diríem, glamurós. Ho tenia fàcil amb Calella, Llafranc, Tamariu, el Museu del Suro i tants altres punts d'interès. Però no. Ha proposat una cosa més personal, més íntima. Allunyat del Palafrugell de postal, segurament.

–On ens portarà? –pregunto.

–Al carrer on vaig néixer –respon.

De tota manera, no seria un bon palafrugellenc si abans no féssim una parada a la plaça Nova. I cap allà enfilem. Ens hem d'imaginar, ens recomana, que fem un viatge en el temps, un gra-

pat d'anys enrere. Arribaríem així a una plaça sense tantes taules ni cadires, amb trànsit de cotxes, una imatge del tot insòlita actualment. Una plaça on fins i tot hi havia assortidor de benzina. Un espai públic ple de vida, especialment els diumenges, amb els pagesos i comerciants fent petar la xerrada. De nova, però, en té ben poc, perquè data del 1758. Se li va posar aquest nom per diferenciar-la de la plaça de l'Església. Amb aquesta operació, que va costar al poble 221 lliures, 15 sous i 6 diners, es volia que el nucli respirés més enllà de les muralles que l'encerclaven. No ha estat sempre Nova, però. El 1931 s'anomenà plaça de la República i des del 1939 fins a la fi de la dictadura franquista, evidentment, plaza de España.

–Així vol parlar de quan tot eren camps?

–Ja seria això –respon Piferrer–. Quan era petit venia a veure el meu avui a plaça, que la feia petar amb els seus amics. Anar a plaça era obligat. I ara que parlem de la plaça: Palafrugell ha estat un poble que amb els anys ha crescut de manera concèntrica. Pensi que la majoria dels carrers estan configurats de quan la gent anava amb carro. El carrer Ample, que avui d'ample no en té res, era el que tenia més amplada en aquella època. Quan hi ha gent que em diu “La mobilitat de Palafrugell és complicada”, jo sempre els explico que això ens ve dels temps dels carros.

En aquest punt, l'alcalde torna al present i destaca la importància de dotar el municipi d'aparcaments perimetrals. Recorda que en tot el terme municipal s'han generat més de 1.000 places d'aparcament, i només al nucli cap a 300, algunes, però, s'estan acabant de fer. L'objectiu és poder anar de l'estacionament al centre en cinc o màxim deu minuts. Estem sota la meravellosa i acolorida façana del Centre Mercantil, o casino dels Senyors, de costat amb el Fraternal, actiu des del 1887 i fins avui, on ens havíem aturat a fer un cafè.

Una població, explica, que té grans reptes que s'han d'abordar, com ara l'ambiciós projecte de desdoblar des de l'entrada del municipi per connectar amb l'autovia que porta a Calella. Dotar el municipi de serveis i, molt especialment, posar per damunt de tot el punt de mira en les persones.

–Tal com parla, jo diria que vostè no sembla dels que s'estiguin quiets...

–No, sempre m'he mogut, especialment en l'àmbit associatiu –explica–. Vaig entrar en el consell de redacció que va donar llum a la Revista de Palafrugell en la seva segona etapa, primer com a fotògraf i més tard com a cronista. També vaig formar part de la creació de l'associació de debat polític Palafrugell i Futur, que elaborà un projecte. Vaig col·laborar durant molts anys amb el Grup de Festes de Primavera en la seva secció Quitxalla.

Una vocació que ajuda, diu, a comprendre la realitat i les necessitats d'una població. Tornem a l'ajuntament per agafar el seu cotxe i deixar el centre. Passem entre altres llocs pel barri de la Rajola i enfilem cap al carrer Garriga, on hi ha passat tota la seva vida. Primer a casa dels avis i els pares i després en un habitatge que es va fer uns metres més amunt. Un cop sortim del

cotxe veig al final del carrer, com un guardià, la imponent torre de Can Mario, declarada bé cultural d'interès nacional (BCIN).

Al carrer trobem un veí de tota la vida, en Joan Creixell, un home gran, repenjat amb bastó, afable i franc.

–Joan, recordes la Teresa de can Genover, la Teresa blava, de can Blau, que sempre s'estava a la porta?

Els dos parlen una estona com a bons veïns. Recorden coses de fa temps, quan les àvies anaven de visita a les tardes. Un carrer que encara conserva, diu, moltes cases antigues, com la pairal de can Piferrer. El seu pare, en Manel, treballava a l'ajuntament i cobrava l'aigua, i la seva mare era la Maria de can Fecundo. L'avi va posar primer un celler de vins, que es va acabar convertint en una botiga petita. La casa era prou gran i es va anar convertint en el que abans se'n deia un autoservei.

Piferrer creu que per entendre millor el conjunt, per tenir perspectiva, cal enfilarse fins a tenir vista d'ocell. I la millor, sens dubte, és la que hi ha des del far de Sant Sebastià, inaugurat el 1857, amb el conjunt monumental de Sant Sebastià de la Guarda. És el moment d'agafar novament el cotxe, doncs. Mentre resseguim la carretera parlem de la seva carrera política. Amb ERC comença el 1995, explica, col·laborant en la campanya electoral local i fent-se militant el 1999. Després d'un temps allunyat de la secció local, hi retorna el 2006 amb la refundació del partit a Palafrugell amb Sergi Sabrià i Xevi Vilà, entre altres. Encapçala la llista el 2015 i, dos anys després, lidera una moció de censura contra el socialista Juli Fernández. El 2019 és escollit novament alcalde amb els vots favorables d'ERC, Som Gent del Poble i Junts per Catalunya.

Durant el trajecte tenim una conversa afable que ens porta també a recordar com va començar a exercir de mestre el 1984, la seva gran passió, en l'especialitat d'educació física i esports. A l'escola Torres Jonama va ser director durant disset anys. En aquests anys forma part de l'equip de formadors tant de l'ICE de la Universitat de Girona com del Departament d'Ensenyament. Un petit parèntesi per tornar a parlar del tema que el preocupa: la conservació de l'entorn per afrontar el futur, ara mateix més incert que mai.

–Palafrugell no pot créixer més –m'explica mentre aparquem i, tot seguit, ens dirigim al mirador d'en Torró–. El primer repte que tenim, i aquest és molt molt clar, és que no podem créixer més. Amb el model actual, si seguim creixent, acabarem morint d'èxit.

– Així, doncs, cal conservar el que es té? –pregunto.

–La primera font d'ingressos és el turisme. Però el nostre municipi ha de tenir entre 20.000 i 25.000 habitants. Hem de viure del turisme i del servei que es dona, naturalment, però no a qualsevol preu.

–I aquesta és la gran riquesa?

–No, n’hi ha una altra –diu– que encara no està del tot quantificada i que poques vegades se’n parla, que és la quantitat d’estudiants universitaris que tenim treballant a l’estiu, i aquest actiu cal aprofitar-lo.

Mentre seguim a peu per la carretera fins al far, explica com s’ha reordenat l’aparcament per pacificar un espai que era caòtic, desordenat. A dalt, ja al mirador, és el moment per mirar de cara al futur.

–S’ha de ser conservador, sí –segueix–. Els metres quadrats de platja o de terme municipal ja no donen per a més. Som més de vint mil habitants que vivim fonamentalment del turisme. I és curiós, però penso que s’ha de fer un reconeixement als darrers alcaldes del franquisme perquè no van seguir models com els de Sant Antoni o Platja d’Aro.

Hem anat fins al mirador d’en Torró, flotant sobre el mar com ingràvids, a tocar de l’hostatgeria, ara un restaurant, com el far. Ens hi ha portat per donar un cop d’ull a Palafrugell a vista d’ocell. I ara ho entenc. Un itinerari senzill que surt de la plaça Nova, el rovell de tot plegat, tot passant pel carrer Garriga, per tenir una visió més àmplia que demana, per damunt de tot, responsabilitat amb el futur.

Publicat a: El Punt, 16 d’agost de 2021

Font del document: <http://www.elpuntavui.cat/territori/article/10-administracions/2014842-una-aposta-pel-territori-que-passa-per-cuidar-lo.html>